

Eulàlia Canal

La nena que només es va poder endur una cosa

Il·lustracions de Valentí Gubianas

*A la meva mare,
per totes les històries
de veritat veritat
que m'ha contat*

La Lena va arribar a classe
tres minuts tard i amb els cabells
esbullats.

Esbullats és un dir.

Tenia el serrell com un eriçó, com si tingués tot de lletres III ben dretes damunt els ulls. A l'esquerra els rínxols li feien SSS, com diminutes serps, i a la dreta, ZZZ com llampecs.

Al darrere, era un manyoc que semblaven OOO.

I és que els cabells de la Lena tenien vida pròpia, eren un mirall dels seus pensaments.

Per això en Juli, el mestre de la Lena, va saber que n'hi passava alguna. En Juli estava plantejant un problema de matemàtiques i va continuar l'explicació:

–En Pere participa en un concurs de menjar flams a la festa major del seu poble.

Per batre el rècord s'ha de menjar 100 flams en 10 minuts.

En aquests moments, quan falta 1 minut perquè s'acabi el temps, en porta 33.

Quants flams li queden per aconseguir-ho?

–Jo crec que agafarà un mal de panxa –va riure en Kèfir.

–Silenci, Kèfir, només vull que aixequi la mà qui ho sàpiga –va fer en Juli.

Van aixecar la mà en Jos i la Jasmina, en Roc i la Rània, i en Miquel també.

La Lena, no.

